

[Foged.]

mange af borgerne, der følte, at det var at gå de private, de personlige, forhold for nær. Nu genindfører man den i udvidet form ved, at disse personlige forhold afsløres på arbejdspladserne; vi kan ikke se, at der er noget rimeligt deri. Endnu må der være et værn for de personlige forhold.

For arbejdsgiverens vedkommende bliver forholdene også væsentligt ændret — og til det værre. For hans persons vedkommende skal der stadig væk udfyldes en selvangivelse, men nu med skønnede tal, med formodede indkomster for det kommende år. Usikkerheden med hensyn til at skønne rigtigt er så stor, at man f. eks. i Norge nåede op på, at mere end 90 pct. af skatteydernes skat skulle efterreguleres; det samme blev bl. a. også pointeret af det ærede medlem hr. Peter Nielsen. Jeg tror, det gik sådan i Norge, at da man indførte systemet, var der 96 pct., hvis skat skulle efterreguleres. Man trøstede befolkningen med, at det nok ville blive bedre, og det blev det da også; nu er man nede på 94 pct., der skal efterreguleres.

Dertil kommer, at en meget stor part af disse skatteydere, hvis skat skal efterreguleres, også er arbejdsgivere, altså selvstændige erhvervsdrivende, der er arbejdsgivere. De skal efter forslaget nu have pligt til at være skatteopkrævere — også noget, der ikke har været dem pålagt tidligere — en pligt, der indebærer særdeles farlige konsekvenser, om ikke pligten røgtes til punkt og prikke.

De kontrolregler, vi har i øjeblikket på skatteområdet, anser de fleste politiske partier for at være tilstrækkelige og rimelige for en effektiv skatteligning. De kontrolregler, der efter forslaget skal indføres mod uregelmæssighed, indebærer, at der rejses politisag mod vedkommende arbejdsgiver, hvis indbetalinger og opkrævninger ikke foregår helt efter lovens bogstav. Jeg har fået oplyst, at der i Sverige på ét eneste år var 30.000 skattesager, hvori der var uorden, mer eller mindre alvorlige, 30.000 på ét år. Undladelse eller forglemmelse af opkrævning har til følge, at arbejdsgiveren selv må betale lønmodtagerens skat, og der er ikke nogen særlig garanti for, at arbejdsgiveren på et senere

tidspunkt kan få sine udlæg inddrevet. I mange løsere arbejdsforhold vil dette næppe være muligt. Det ærede medlem hr. Peter Nielsen omtalte jo også de såkaldte flakkere på arbejdspladserne særdeles diskvalificerende. Det var blevet lidt bedre, men han havde dog et alvorsord at sige til de såkaldte flakkere.

Man står her over for en ændret praksis, lønmodtagere kontra arbejdsgivere; man pålægger uden nogen bestemt grund og uden nogen form for modsvarende værn en arbejdsgiver at være skatteopkræver med deraf flydende vanskeligheder. Befolkningen deles op i én part, der altid er efterrettelig i skattesager, det er lønmodtagerne, og én del, der umuligt kan opfylde deres borgerpligt 100 pct. i så henseende.

Kildeskat kunne måske være en brugbar opkrævningsform under andre forhold. Jeg tænker på en del af vore nabolande eller endnu fjernere liggende lande, hvor ikke alle borgere er i stand til at administrere egne midler og eventuelt heller ikke dem, der tilkommer det offentlige, måske er de i nogle tilfælde end ikke i stand til at udfylde en selvangivelse. Her i landet er der vel ingen, der vil påstå, at lønmodtagerne skulle være ringere i så henseende end alle øvrige borgere. Det kan ikke være rimeligt at påstå noget sådant.

Jeg finder, at kildeskat er en diskriminerende form for skatteopkrævning over for lønmodtagerne. Jeg mener, at den høje regering og socialdemokratiet hermed diskriminerer en stor part af deres egne. Man fratager dem administrationen af egne midler, og kun landets højeste økonomiske administrator, finansministeren, har glæde af ordningen, selvfølgelig ikke personligt, det ved jeg godt, men som indehaver af den høje post, ministeren har.

Disse vanskeligheder gælder fra de højeste skattemyndigheder til de laveste. I bemærkningerne til lovforslaget indrømmes dette åbenlyst.

Jeg kan citere fra bemærkningerne til lovforslaget om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. (Kildeskat) side 50, anden spalte, hvor der står:

„Alt i alt må det dog utvivlsomt antages, at de ligningsmæssige og de